

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **I. P.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Veleslavínova 12, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2015, č. j. 29 Az 18/2014 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů zástupkyni stěžovatele JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, **s e s t a n o v í** ve výši 6.800 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), jímž soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2014, č. j. OAM-77/ZA-ZA14-K07-2014 (dále též „přezkoumávané rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“), a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

[2] Žalobce namítal ve své žalobě ze dne 5. 5. 2014 nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí spočívající v pochybení žalovaného při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině. Pokud jde o další skutkové důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany, odkázal žalobce na obsah správního spisu. Z uvedených důvodů navrhl krajskému soudu, aby přezkoumávané rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Z hlediska skutkových zjištění vycházel krajský soud z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce podal svou současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 3. 2014. V žádosti uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, je rozvedený, jeho rodiče zemřeli a v zemi jeho původu žijí jeho tři sourozenci a dcera. Má vysokoškolské vzdělání, je pravoslavného vyznání a nikdy nebyl politicky organizován. V České republice žije od roku 1997 s přítelkyní, přičemž

by zde chtěl zůstat a oženit se. Jeho žádost o trvalý pobyt nebyla dosud vyřízená a neuzavřel ani sňatek, neboť mu byl odcizen cestovní doklad. V České republice pobýval opakovaně kvůli práci od roku 1992, přičemž o udělení mezinárodní ochrany žádal již v letech 2000 a 2010. Žalobce v žádosti dále uvedl, že na Ukrajině je nyní v podstatě válka. Po návratu by měl problémy s bydlením. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že žalobce se odmítl seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, přičemž ani nenavrhl jejich doplnění. Krajský soud odkázal dále na dřívější řízení žalobce o udělení mezinárodní ochrany, které se uskutečnilo v roce 2010 a během něhož mimo jiné vyplynulo, že žalobce opustil Ukrajinu z ekonomických důvodů, přičemž v České republice žije ve společné domácnosti s přítelkyní a chce zde zůstat a legálně pracovat. Řízení bylo skončeno zamítnutím žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

[4] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (viz ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že rozhodnutí je v souladu se zákonem. Soud považoval za nepochybné, že žalobce jako důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl vždy to, že do České republiky cestoval za prací, a že zde žije již několik let s přítelkyní, přičemž manželství s ní dosud neuzavřel, jelikož nemá potřebné doklady. Žalobce tak nikdy v minulosti a ani v současnosti neuváděl žádné azylově relevantní důvody. Krajský soud konstatoval, že žalobce si mohl potřebné doklady kdykoli zabezpečit, neboť žádné nebezpečí v zemi původu mu v tomto směru nehrozilo. Žalovaný dle názoru krajského soudu vyhodnotil správně i aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině a v přezkoumávaném rozhodnutí navíc uvedl její podrobný rozbor. Pokud jde o ozbrojený konflikt, jenž na území Ukrajiny probíhá od roku 2014, žalobce neuváděl, že pochází z východní části Ukrajiny. V případě návratu do země původu tudíž žalobce není ničím závažným ohrožen. Krajský soud se proto ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce ve své současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové skutečnosti, které by již nebyly dříve známy, a které by nebyly předmětem dřívějšího hodnocení jeho situace. Zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany na základě ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřípustnosti žádosti žalobce podle ustanovení § 10a písm. e) téhož zákona tak bylo dle názoru krajského soudu správné, a proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 19. 3. 2015 a současně požádal, aby mu v řízení o kasační stížnosti byla ustanovena zástupkyně JUDr. Anna Doležalová, MBA, advokátka, se sídlem Veleslavínova 12, Plzeň. Této žádosti Nejvyšší správní soud vyhověl, když usnesením ze dne 25. 3. 2015, č. j. 4 Azs 67/2015 – 8, ustanovil stěžovatelé výše jmenovanou zástupkyni.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti, doplněné podáním ze dne 30. 4. 2015, uplatňuje kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a to konkrétně nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[7] Stěžovatel v první řadě poukazuje na nejasnost a neurčitost závěru krajského soudu o tom, že stěžovatel si mohl v minulosti zajistit potřebné doklady k uzavření sňatku, o toto však neměl zájem. Stěžovatel současně označil tento závěr za pouhou spekulaci. Stěžovatel dále vytýká

pokračování

žalovanému, že neměl řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zastavit pro nepřipustnost. Zákon o azylu vyžaduje kumulativní splnění dvou podmínek, aby bylo možné opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany věcně projednat, a to uvedení nových skutečností nebo zjištění, přičemž se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Stěžovatel odkazuje v této souvislosti i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které přípustnost opakované žádosti je nutné posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění jak pro udělení azylu, tak i pro udělení doplňkové ochrany. I navzdory formálnímu neuvedení nových skutečností či zjištění, nelze shledat nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany situace v zemi původu zásadním způsobem změnila a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný přitom vyhodnotil změnu bezpečnostní situace na Ukrajině neúplně a značně zjednodušeně. Stěžovatel konstatuje, že v roce 2010 neprobíhal na území Ukrajiny žádný ozbrojený konflikt, zatímco v současné době se tamní situace neustále zhoršuje. Ačkoli k eskalaci konfliktu došlo pouze v některých oblastech Ukrajiny, politická situace je napjatá v celé zemi a prognóza vývoje je nejistá. V této souvislosti odkazuje stěžovatel na webové stránky Ministerstva zahraničních věcí České republiky, dle kterých platí pro celé území Ukrajiny stav vysoké bdělosti a zvláštní ochrany pro zajištění bezpečnosti strategických objektů. S ohledem na shora uvedené má stěžovatel za to, že řízení o jeho žádosti nemělo být zastaveno, ale meritorně projednáno. Žalovaný tak porušil povinnost řádného zjištění skutečného stavu věci, a jeho rozhodnutí je proto nezákonné. Jelikož krajský soud pro tuto vadu přezkoumané rozhodnutí nezrušil, dopustil se rovněž nesprávného posouzení právní otázky. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2015, č. j. 29 Az 18/2014 – 32, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 19. 5. 2015 setrval na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí a s rozsudkem krajského soudu se ztotožnil, neboť má za to, že v řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany postupoval v souladu se zákonem i platnou judikaturou. Žalovaný neopomenul posoudit situaci na Ukrajině z hlediska ustanovení § 14a zákona o azylu, a to včetně skutečností významných z hlediska ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) téhož zákona. Žalovaný dále zdůraznil, že situaci na Ukrajině nelze považovat za tzv. totální konflikt. Za takové situace je na stěžovateli, aby prokázal dostatečnou míru individualizace, což však stěžovatel neučinil a jeho odkazy na zhoršující se bezpečnostní situaci jsou veskrze obecného rázu. V průběhu řízení bylo navíc zjištěno, že stěžovatel pochází ze Zakarpatské oblasti Ukrajiny. K namítanému zhoršování situace žalovaný opětovně dodal, že se jedná o konflikt lokální a kolísavé intenzity. Touto situací se přitom zabýval i krajský soud. Pokud jde o stěžovatelem namítanou spekulativnost úvahy krajského soudu o možnosti uzavření sňatku již v minulosti, odkázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které manželství s občanem České republiky není azylově relevantním důvodem, tím méně lze za takový důvod považovat úmysl manželství uzavřít. Jelikož stěžovatel nepředložil v průběhu správního řízení žádné informace, které by bylo možné hodnotit jako novou skutečnost významně zvyšující pravděpodobnost uznání za uprchlíka, žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu neshledal důvod k meritornímu posouzení stěžovatelovy v pořadí třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na uvedené má žalovaný za to, že jeho rozhodnutí netrpí žádnými vadami a navrhl proto, aby byla kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. odmítnuta jako nepřijatelná, resp. zamítnuta jako nedůvodná, neshledá-li zdejší soud důvody pro její odmítnutí.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti v první řadě hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. V této souvislosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou (viz ustanovení § 103 a § 106 s. ř. s.),

stěžovatel je řádně zastoupen (viz ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.) a není namístež kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost (viz ustanovení § 104 s. ř. s.).

[10] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ je v judikatuře (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna rozhodnutí uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz) vykládán jako „*natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[13] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je v zájmu stěžovatele, aby v kasační stížnosti přesvědčivě uvedl, v čem zmíněný přesah vlastních zájmů spatřuje, a z jakého důvodu by tedy měl zdejší soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Přichází-li totiž stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl stejný závěr.

[14] Kasační stížnost nicméně neobsahuje žádnou argumentaci, která by přesah vlastních zájmů stěžovatele dokládala. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatele pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[15] Stěžejní otázkou tohoto řízení je posouzení námitky stěžovatele spočívající v pochybení žalovaného, když jeho současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou a řízení z tohoto důvodu zastavil. Na tomto místě je vhodné nejdříve připomenout, že podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu „*[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“ Na citované ustanovení procesně navazuje ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona, jež stanoví, že „*[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*“

[16] Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že pro to, aby bylo možné opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany věcně projednat, musí být kumulativně splněny dvě podmínky, a to uvedení nových skutečností nebo zjištění, přičemž se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS), dle které v případě, že se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu žadatele a tato změna by mohla zakládat

pokračování

opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže se jednat o žádost shodnou, a tudíž nepřijatelnou.

[17] Nejvyšší správní soud nevidí důvod, aby se v posuzovaném případě odchýlil od závěrů vyslovených ve výše citovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, nicméně současně zdůrazňuje, že zmíněné závěry jsou v podobě, v jaké je podává stěžovatel, neúplné a vytrženy z kontextu. Nejvyšší správní soud totiž v citovaném rozsudku dále specifikoval náležitosti, které musí správní rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany obsahovat. V této souvislosti konstatoval, že rozhodnutí „[...] musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

[18] Z výše uvedeného zcela nepochybně vyplývá, že pro to, aby bylo možné opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany hodnotit jako přijatelnou a meritorně o ní rozhodnout, musí žadatel uvést nové skutečnosti či zjištění, které jsou však relevantními z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud přitom již dříve konstatoval (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65), že „[z]a nové skutečnosti nebo zjištění je [...] nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.“

[19] V posuzovaném případě stěžovatel ve své žádosti uvedl, shodně jako v jeho předchozím řízení ve věci mezinárodní ochrany, že důvodem jeho žádosti je pouze snaha zůstat v České republice, neboť zde již 14 let žije s přítelkyní, se kterou se chce oženit. Následně konstatoval, že na Ukrajině je „v podstatě válka“, aniž by však blíže konkretizoval, jakým způsobem relevantním z hlediska udělení azylu by měl být touto situací – konfliktem odehrávajícím se na omezené části území Ukrajiny dotčen, a to především pokud stěžovatel pochází ze Zakarpatské Ukrajiny, což je oblast nacházející se v západní části země, tedy ve značné vzdálenosti od epicentra probíhajícího konfliktu. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém usnesení ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4 Azs 144/2014 – 34, takovéto okolnosti „nelze pojímat jako vážnou újmu, která zakládá důvod pro udělení doplňkové ochrany a kterou značí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu – vážné obrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“

[20] Žalovaný tak dle názoru zdejšího soudu dospěl ke správnému závěru, a sice že stěžovatel ve své současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl zcela totožný důvod jako v žádosti předchozí, kterým je snaha o setrvání v České republice pro jeho dlouhodobý vztah s přítelkyní. Tento závěr žalovaný i náležitě odůvodnil (viz str. 2 – 3 přezkoumávaného rozhodnutí). Žalovaný se následně zabýval taktéž otázkou aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině, když tuto situaci zjistil a v přezkoumávaném rozhodnutí popsal na základě četných zdrojů obsažených ve správním spise (viz č. l. 33 – 56 správního spisu). Svůj závěr o tom, že v zemi původu stěžovatele nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, rovněž náležitě odůvodnil (viz str. 3 – 5 přezkoumávaného rozhodnutí). Nelze proto přisvědčit námitce stěžovatele, že žalovaný vyhodnotil změnu bezpečnostní situace na Ukrajině neúplně a značně zjednodušeně. Nad rámec uvedeného nutno podotknout, že Nejvyššímu správnímu soudu není známo,

jak by měl být stěžovatel dotčen právě skutečností, že pro území Ukrajiny platí stav zvláštní ochrany pro zajištění bezpečnosti strategických objektů.

[21] Po posouzení kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny stěžovatelem uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle ustanovení § 104a s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[23] Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, která byla stěžovateli k jeho žádosti v řízení o kasační stížnosti ustanovena usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 4 Azs 67/2015 – 8, byla stanovena za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení a za písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 4. 2015) podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 6.200 Kč (2 x 3.100 Kč) podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ustanovením § 7 advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč) podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 6.800 Kč. Zástupkyně stěžovatele ve svém podání ze dne 20. 5. 2015 uvedla, že není plátkyní daně z přidané hodnoty. Bude ji proto vyplacena částka ve výši 6.800 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu